

KOLA

2003 vasara

rugpjūčio 8-26d.

- Žygio vadas: Saulius Šinkūnas
- Čiombė: Kristina Šinkūnienė
- Inventorininkas/remontininkas: Aurimas Pranskevičius
- Finansininkė: Gintarė Bernotienė
- Metraštininkė: Simona Vyšniauskaitė
- Meteorologė: Asta
- Dalyviai: Daiva Petkevičiūtė, Ugnė Nevardauskaitė, Alius Gailiūnas, Mindaugas Smolinskas

1 diena **rugpjūčio 8**

17:05 Išvyksta iš Vilniaus traukiniu Vilnius-Peterburgas. Bandom miegoti savo lentynose, bet karts nuo karto ateina uniformuoti dėdės ir prašo rodyti pasus. Bobules, peršančias draudimą, nusiunčiam pas vadą, o vadas jas nusiunčia toliau☺

2 diena **rugpjūčio 9**

8:55 Atvyksta į Peterburgo stotį Vitebskij, tempiam daiktus į metro ir važiuojam į kitą stotį - Ladožskij. Pasivaikščiojimas po Peterburgą. Truputį per ilgas...

18:05. Vado su visais bilietais vis dar nesimato. Traukinys išvažiavo jau prieš 10 minučių, mūsų pastangomis užlaikytas 3 minutes...

Nuotaikos išlydėjus traukinį, sėdint perone prie didžiulės daiktų kaugės (nuo visų atsiskyrusi vado kuprinė, sustingusi veržliam judesy netoli perono krašto...):

„Šmukštarai, negi tu taip ir nepasimokysi... Beviltiška...“

„Kažkaip dar nesitiki, kad sugebėjom nesuspėti į traukinį. Kol kas dar juokinga. Po kiek laiko ko gero bus jau nebe.“

“Piteris mums šiandien nedraugiškas. Nelabai laiku spėjam. Tiksliau..labai nespėjam☺“

“MUMS REIKIA NAUJO VADO!”

Uždususio Šmukštaro žodžiai: „Mes bėgom bėgiais ir bandėm stabdyti traukinį...“

Po šio nelinksmo nuotykių grįžom į stotį. Vadas gražino bilietus į kasą, nupirko kitus. Kelionės dienotvarkė truputį pasikeitė.

Pusė dešimt (šiekart gerokai prieš išvažiuojant traukiniui) susigabenom į vagoną ir 22:13 pajudėjom link Petrozavodsko.

👤 *Simona*

3 diena rugsėjis 10

Anksti ryte atvažiuom į Petrozavodską. Buvo labai sunku keltis ir išsikrapštyti iš traukinio.

Pasivaikščiujom po miestą, nuėjom iki Onegos ežero, norėjom nuplaukti į Chižni salą, bet turėjom per mažai laiko. Paslankiojom pakrante, užsukom į kepyklėlę nusipirkt šilto batono ir sūrelių, pamojavom išplaukiančiais raketais. Pasisupom surūdijusiose karuselėse.

Grįžę į stotį svėrėm ir skirstėmės daiktus, budintieji tuo metu virė košę ant primuso. Stoties budintysis norėjo išvaryti mūsų taborą, bet mes nepasidavėm saudimui ir niekur nėjom, kol visko nesusidėliojom į kupras.

Šiandien oras vėsus, dangus apsiniaukęs, prie ežero pūtė šaltas vėjas, brrr...

16:15 Išriedėjom link Apatitų. Visi mūsiškiai gavo bilietus į 1 vagoną, tik mus su Ugne našlaites nugarūdo į paskutinįjį. Užtat pas mus daug vietos, tylu ir yra kuo kvėpuoti 😊

Bėgiai eina per pelkynus. Vaizdas toksai labai „kareliškas“: nudžiūvę beržų stimburiai, ežeriūkščiai ir pusiau į kemsynus sugrimzdę elektros stulpai. Traukinys labai ilgas, ir posūkiuose iš galinio vagono matosi traukinio priekis. Įspūdinga. Mūsiškai per visą tą ilgą kirminą eina mūsų su Ugne lankyti, atneša vakarienę, miegmaišį ir žinių apie likusią grupės dalį.

👤 *Simona*

Mačiau Petrozavodske Vladimiro Iljičiaus statulą. Ten jis taip energingai atsirėmęs į tribūną režia kalbą. Vienoj rankoj kepurę laiko. Aikštė, kur Leninas stovi, vadinasi Lenino aikšte, nuo jos atsišakoja Markso ir Engelso gatvės. Netoliese dega amžinoji ugnis. Čia dar labai stiprus sovietinis palikimas, ypač pastatuose, gatvėse, monumentuose. Miesto pakraštį prie ežero netvarka, kuri „užveža“: sulaužytas autobusas, trys „maskatuokliai“, iš kurių vienas „mirtinai“ pavargęs. Per miestą teka labai srauni ir nešvari upė - vanduo tokios spalvos kaip arbata.

👤 *Aurimas*

4 diena rugpjūčio 11

Atsibudom traukinį (vėl) ir išlipom Apatituose. Dar pusę dienos kažkodėl pasilenkus siūbavo žemė.

Daug važinėjom autobusais ir pirkom daug bilietų (pvz. paskutiniam autike pirkom 40 - raudonų ir žalių)

Kirovske maitinom vietinį rotveilerį. Jis užtai urzgė. Žinoma, buvom ir akmenų muziejų.

Prie Kirovsko gelbėjimo stoties

Pasirodo, Kirovas kažkada pasakė, kad bet kurią žemę galima priversti tarnauti socializmui ir , kad tai įrodytų, išsprogdino kelis aplinkinius kalnus.

Mums buvo gaila kalnų☺ (Visgi ten rado gražių akmenukų: spalvotų ir blizgančių - nesakau, kad visai nieko nereikėjo sprogdinti).

Mes netgi stovėjom prie vieno išsprogdinto kalno ir klausėmės, kaip už horizonto riaumoja akmenis valgančios mašinos. Pastebėjom, kad kalnuose dar kasama armatūra bei keramikinės plytelės - buvom sužavėti naudingųjų iškasenų gausa.

Šiandien įveikėm 5 perėjas: 4 mieste (l.pavojingas - reikėjo bėgt, kad neužvažiuotų mašina) ir 1 kalnuose (irgi pavojinga, nes svyravo ir byrėjo akmenys). Viršų net radom peterburgiečių raštelį - jie vakar baigė maršrutą. Mes šiandien tik pradėjom, tai irgi parašėm raštelį.

O uodų čia, tiesą sakant, mažiau nei tikėjaisi, užtai auga raudonikiai.

☞*Daiva*

5 diena rugpjūčio 12

12:15 Oras kol kas labai geras: nei šalta, nei karšta, plaukia nepavojingi debesėliai, bet matomumas puikus. Uodai irgi nekamuoja. Tiksliai oro temperatūra dabar yra 18°C, pučia nestiprus ir nešaltas vėjas.

00:25 Oro atžvilgiu niekas nepasikeitė, tik temperatūra nukrito iki 6°C. Galima sakyti, diena buvo turininga. Sutikom net 4 turistų grupes (net neįdomu, nesijaučia, kad būt laukinė gamta, vaikšto kas nori☺) Dar susipažinom su neaiškios kilmės pelėnu (be paukščių, jis buvo vienintelis gyvūnas, kurį pavyko sutikti). Bet, nepaisant to, kad bekopinėdami po kalnus sutikom įvairių keliauninkų, įdomiausias dalykas buvo perėjų įveikimas, kuriose naujokams kinkos drebėjo ir juos reikėjo už rankučių vedžioti ir jų kuprines nešti. Iš tikrųjų tai perėja Bezimianaja buvo pakankamai stati ir pavojinga, nes buvo daug judančių riedulių.

Paklydėlių gelbėjimo akcija

Buvo momentas, kai keletas žmonių nusuko kita trajektorija tai buvo klaida... Kaip vėliau paaiškėjo, baisu buvo ne tik tiems nelaimėliams, kurie užkopė ant stačios žvyro sankaupos ir bet kurią akimirką galėjo nudardėti žemyn, bet ir tiems, kurie stebėjo jų gelbėjimo operaciją. Žodžiu, adrenalino netrūko ir buvo gera pamoka, kad neverta kopti neišbandytu maršrutu, vat.

...Dar vienas pastebėjimas - labai vėlai visi keliasi ir eina miegoti. Kartais atrodo, kad jei ne nuovargis ir alkis, būtų galima eiti ištisą parą, juk vis tiek šviesu... Beje, šiandien išėjom apie 11:30, o sustojom apie 22:30.

☞ Gintarė

6 diena rugpjūčio 13

Šąla nugara, tirpsta kairė ranka. Verčiuosi, Aurimas gauna iš alkūnės į galvą. Kaži, kiek valandų. Iškišu iš palapinės galvą. Viršuje vaizdas toks:

Kojūgalyje toks:

Žodžiu, apsinaukę, šešėliai nekrenta. Kadangi sinoptikai naktį spėjo apie 0°C, tai matyt bus (pagal temperatūrą) kokia 10val.ryto - vansi, dar galima pamiegot.

Tirpsta dešinė ranka, kažkas kažkur pypsi. Verčiuosi. Aurimas gauna iš kumščio į kepenis. Kažko pradeda knistis. Išsitraukia laikrodį. Kažkur dingsta.

Po penkių minučių Aurimas grįžta ir pareiškia: „norit valgyti - kelkitės“. „Reikia keltis“, sako Daiva. Ne, sakau, nereikia. Per penkias minutes košė neišverda. Apgaudinėja žaltys. Nyku vienam į ugnelę spoksoti.

Už horizonto pasigirsta Šmu balsas. Tyruose staugia kojotai, galaktikoj ufonautai siunčia desperatiškus signalus elektromagnetinėmis bangomis, dažninės moduliacijos buteliukuose. Atbėga Aurimas. Pareiškia, kad reikia eit valgyt. Klausiu, ar išvirė. Taip, atsako. Košė yra, arbatos teks palaukti - patikslina. Netikiu. Kiek valandų, klausiu. Pusė aštuonių, sako. Nesąmonė, galvoju, per minus tris valandas tikrai niekas neišverda.

Viskas baigėsi tuo, kad po 20min. nusprendžiam eiti valgyti.

[Termometras tabaluoja tarp 3 ir 10°C, apsiniaukę, be osadkų. Matomumas geras, bet ryšys vis tiek netraukia]

II. Dusdami nuo pusryčių ir pagaliau išduoto šokoladkių davinio, judame į pirmąjį (ir, kaip pasirodė, paskutinįjį) tos dienos išbandymą. Teks išlipti iš puskraterio, kuriame telkšo stiklinis, bet tamsus ir susimąstęs nelyg Nevėžis, Akademiniis ežeriukas.

Sklando gandai, kad eisim į vietą, ant kurios dangus paremtas, ir kad pasivaikščioms Marso kopomis.

Parbėga Alius. Mat vidurnakty skalbdamas kojines Akademiniame ežeriuke peilį paskandinęs. Bet nieko: nubėga, pašaukia vardu, capt - į kišenę, ir grįžta.

Kopiam iš puskraterio. Krenta pirmosios aukos. Didžiai Gerbiamas Ir Visų Mylimas Vadas pasiunčia ekspediciją Ugnės gelbėti, mat jai pusiaukelėj paskaudo pilvuką. Pasaulio Gelbėtojas Kelrodė Žvaigždė Vadas gelbėjimo operacijoje griežia pirmuoju smuiku, šoka į pavojų ir didvyriškai pargabena Ugnės kuprinę. Tėviškai Ir Teisingai visiems paskirsto jos daiktus, o kas nepasiskirsto - pasiima sau.

[Oras šyla, debesys nesisklaido. Visiems atrodo, kad šąla, tačiau vėliau eksperimentiškai bus įrodyta, kad kuo šalčiau, tuo termometras rodo daugiau, ir atvirkščiai. Matomumas geras, ryšys neišbandytas.]

III. Pasklinda gandai, kad po pietų bus galima niekur neiti. Visi dega ryžtu. Akys žėri viltimi ir tikėjimu. Ugnė pasiima nešulį.

Užlipame ant pasaulio stogo. Gėda truputį: visas pasaulis po kojų, žiūri paprasti žmoneliai mums į kojas iš apačios - o kerzai tokie sudrožti, kad nēr ką ir sakyti. Bet nieko - nusipaveiksluojam ir ištraukiam siurprizą. Po varginančių laukimo minučių Ugnė konstatuoja, kad siurprizo turinys - pripučiamas („instant“) kisielius.

Vėlgi nieko tokio: pasiimam kupras, prisiėdam džiovintų vaisių, riešutų ir kitokių skanumynų.

Iš šono nusileidžiam į kažkokią perėją. Randam antkapių, jų garbei ištraukiam siurprizą. Siurprizo turinys - „Bobelinė“. Tautos Balsas Ir Išmintis Vadas skelbia tostą už saulutės pasirodymą. Ir duria nelyg pirštu į debesis - staiga žemė susiūbuoja, Gabrieliaus trimitai užbaubia - ir debesys prakiūra, o iš tos vietos paplūsta saulės teikiamos gėrybės. Tuomet sutaršom siurprizą, atliekam grupinį foto seansą. Išvykstam.

„СПБ-300“ - skelbia akmenys, išdėstyti pliuorzėj. „Su tuom ir sveikinam“ - mintyse atsakom.

Ale žinokit, labai gerai su lazda irtis. Kaip ant sparnų. Net dūmai iš uodegos rūksta.

Prieinam kanjoną, einam pietaut. Be nuotykių.

[Temperatūros 13-16 °C, toluoj matosi apšviesti ploteliai. Viltis ir tikėjimas. Matomumas nuostabus, ryšys stiprus, bet be ryšio: mūsų technika nesupranta desperatiškų ufonautų signalų. O galėtų!]

IV. Alius supranta, kad kanjono dugnas ir akmenys nėra gera vieta bazinei stovyklai, todėl kapitališkai remontuoja kojas. Išnarsto iki kaulelio ir vėl surenka.

Išvyksta. Nuostabus kanjonas. Upelis iš niekur atsirado, palindo po ledu, po to kitam gale išlindo, o po to - šast ir vėl pradingo. Vaga yra, o upelio ne. Šabliuojam per akmenis ir svaigstam, kad brendam iki kaklo.

Ugnė supranta, kad jau popietė, o ėjimas vis dar privalomas. Nebėra jos akyse vilties ir tikėjimo. Nebestumia jos į priekį begalinis ryžtas. Mąslus vado žvilgsnis skrodžia toli, bandydamas kažką užčiuopti, ir tartum sako: nieko, iki garažo antra pavara parvažiuos.

Staiga vėl išnyra upeliukas. Jau ne upeliukas - o visa upė. Ė klastūnas - po žeme pasikavojo.

Vis dar judam į saulėtus plotus, o jie vis dar tupi ties horizontu. Tokie trys šviečiantys geltoni debesėliai šliaužia per salotų plantacijas. Ė brolyčiai, nepabėgsit.

Prieinam upeliukų santaką. Geros žinios: Silpnųjų Paguoda Ir Stipriųjų Užtarėjas Vadas ieško vietos stovyklai dviems vakarams. Vansi, ryt ėjimas neprivalomas. Visi, išskyrus Ugnę, slepia, kad jiems ši mintis patinka.

Vadas pasirodo išrankus: pasitenkina tik dešimta stovyklavieta. Ir tai su grimasom.

[Kas matuoja temperatūrą, kai šilta ir gera? Nebent maniakai. O mes ne tokie - net ryšio nepamatavom.]

V. Budintieji labai geri. Išvirė košės ir kisieliaus. Pašildė vandens nusipraust prieš miegą. Lopšinę padainavo. Žodžiu, auksas, ne budintieji. Tik uodų neišvaikė. Ir košę patiekė kaip tik lietui prasidedant. Nekantrauju sulaukt ryto: gal ir upelį bus pašildė?

[Meteorologinė tarnyba miega, orų neraportuoja. Temperatūros nėra, vėjo irgi. Matomumas kaip vidurnakčiui geras. Puola uodai ir moškės. Saulė kažkodėl šiaurėj. Nesąmonė. Miegot.]

☞ *Mindaugas*

7 diena rugpjūčio 14

„Šalti čeburekai, kibinai (Chibinai?!), bulkutės, šaltas alus!“, - atsklinda budinčiojo Mindaugo balsas. Žinau, kad nifiga jokių čeburekų ir alaus (nebent Chibinai), bet pusryčiai išvirė, ir reikia lįst lauk iš miegmaišio.

Išlendu. Ant žolės rasa, matyt buvo koks nors lietutis. Šiandien anksti sukilom - apie 7 val. ryto. Pavalgom skanius pusryčius - budintieji nuostabiai padirbėjo. Kaip išsiaiškinau, Mindaugas pritaikė organinį stiklą laužui užkurti.

Šiandien „dniovka“: kas nori, eina į kalnus, kas nenori, lieka ilsėtis ir rinkti gamtos gėrybes. Stovykloj lieka Sima, Ugnė ir Alius - atsigaus nuo krūvių, priuogaus, prigrybaus ir paruoš vakarienę, kad mums, iš kalnų grįžusiems, būtų skaniai pavalgyti.

Išeinam į kalnus septyniuose. Tik su viena kuprine, į kurią susikrovėme reikalingiausius daiktus. Dienos žygis bus radialinis - su grįžimu į stovyklą. Laikas 10:20, temperatūra 21°C.

11:20 Kylam griova į Južny Partamčior perėją. Einam akmenimis. Čia kai kur akmenys tokie dideli, kad Barstyčių akmuo šalia jų kukliai paraustų. Kai kur per akmenis teka upelis. Aukštai randam gražių violetinių gėlyčių. Termometras rodo 23°C.

Greičiau, greičiau į krantą!

Užlipam į perėją. Laikas 13:00, temperatūra 15°C. Oras šiandien mus lepina nė lašo lietaus kol kas nebuvo ir nepanašu, kad bus. Ant perėjos radom raštelį, paliktą Smolensko turistų grupės. Ten pat radom gražų ežerėlį. Išsimaudėm, kas norėjom (ir ką prikaltėjom☺) - jausmas nuostabus, nors brr...kaip šalta.

Čia pat ant kranto papietavom: paaiškėjo, kad nepaėmėm dalies duonos ir lašinių, tai pabaigoje krintom svogūnus ir česnakus.

Lipom į Severny Partamčior perėją. Pasirodė saulutė ir taip masino, kad sustojom ir sugulėm ant samanų kalno šlaite. Pasideginom truputį. Vadas panoro degtukų. Pamaniau - diversijai, pasirodo - išbandyti, kaip viena samanų rūšis dega.

15:15 Įveikėm perėją. Radom raštelį nuo turistų iš Nižny Novgorodo. Šie rašo pastebėję Chibinuose naują šunų rūšį: šunis žmonėms gelbėti. Temperatūra 17°C.

Į šalis nuo perėjos kyla dvi viršūnės: viena į kairę, kita į dešinę. Galim į kurią nors palipt, bet, rodos, sukam namo. Mindaugas vis tik pasiūlo palipt. Padvejoję sutinkam. Palipam į viršūnę dešinėje pusėje - Partamčior. Lipti nesunku, reikia eiti per akmenis, bet tie nerieda.

16:10 užlipam į Partamčior. Atsivėrė nuostabus vaizdas nuo viršūnės 360° kalnų panorama. Matosi abu didieji ežerai: Umbozero ir Didžioji Imandra. Matosi dar daugybė kitų ežeriukų.

Šviečia saulė, kuri dar pagražina panoramą. Kitoje pusėje Umbozero matosi Lavozero tundra.

Temperatūra svyruoja nuo 17 iki 37°C. Ant viršūnės padarėm didelę fotosesiją ir prisirinkom daug akmenų.

Pabuvē ant viršūnės kokią valandą, namo, į stovyklą. Leidžiamės nuožulniu šlaitu. Negalvojau, kad nusileidimas bus toooooooks ilgas, bet jis toks buvo.

Pakeliui nusifotografavom prie didelių akmenų ir čia apturėjom tokį (panašų į tokį) dialogą:

Vadas (ruošia fotoaparata):

-Aurimai, kodėl šiandien savo fotiku „netapeliuojį“?

Aurimas:

-Vakar įdėjau naujas batarkes, bet jos kažkokios „kreivos“, arba pačiam fotoaparatai kažkas bus atsitikę, kad negerai dirba.

Gintarė:

-Tai „ištiesink“ batarkes.

...

P.S Štai, kaip pavartoti netinkamai žodžiai gali pakeisti prasmę☺

Grįžtam į stovyklą 19:00. Budintieji baigia virti žirnių sriubą su grybais. Vadas ir Mindaugas išeina ieškoti grybų - keletą randa. Vis tik šitoj vietoj grybauti neverta.

Valgom skanią vakarienę. Pavalgius sriubos, Sima ištraukia super-duper skanų daiktą: ant laužo keptą pyragą. Čia tai bent! Įdėjo mums kekso miltelių kaip siurprizą, ir mes jį panaudojom... pagal paskirtį☺ Pyragas skanus, su miško uogom. Suvalgę tampam dar laimingesni.

Šiandien einam miegot 22:30 (pagaliau normaliu laiku!). Temperatūra 7,5°C.

☺*Aurimas*

8 diena rugpjūčio 15

Rytas. Visi tingiai ir ilgai ropščiasi iš palatkių apie 7:30. Kažkodėl šalta ir drėgna. Nors temperatūra 7,5°C ir po truputį kyla. Pasigirsta kažkieno nedrąši mintis apie „dniovkę“ (tam yra pretekstas - šiandien žolinė, užtat visa Lietuvėlė nedirba, pagal įstatymus turėtume ir mes ilsėtis). Tačiau tam nepritaria tie, kurie vakar ilsėjosi, o vadas išvis nuduoda tokios minties negirdėjęs.

Pusryčiams košė su „gyvom“ uogom. Kol pusryčiaujam ir kraustomės, temperatūra kyla iki 11,5°C. Išeinam apie 10:30.

Iš pradžių einam palei upelį. Po truputį priartėjam prie perėjos, kuri, jei tikėsime žemėlapiu, vadinasi Umbozerskij. Iš tiesų tai pavadinčiau ne tiek perėja, kiek tiesiog praėjimu tarp kalnų, nes ji visai neaukšta ir nestati. Joje randam 2 ežerėlius, vienas didesnis ir gilesnis ir labai gražios žalsvai melsvos spalvos. Ir be galo skaidrus. Nutariama išsimaudyti ir papietauti. Kažkokia ypatinga proga čiombė pietums leidžia išsivirti sriubos. Valio!

Maudynės prasideda ir baigiasi šauksmais, bet išsimaudžiusiųjų žodžiais buvo smagu ir šilčiau nei vakar. Pietūs su maudynėmis trunka apie 3val. (nuo 12val.). Temperatūra 18°C, bet niekas tuo netiki, nes vėjas gan smarkus, užtat šalta. Pietūs baigiasi diskusija apie pinigus ir infliaciją.

Toliau žygio tempas smarkiai sulėtėja, kadangi absoliuti mūsų dauguma užsikrečia mėlyniavimo šišu. Iš tiesų, kai pakeliui tiek uogų, sąžinė neleidžia ramiai praėti.

Išeiname į kažką panašaus į kelią. Kelias labai akmenuotas ir, kol mes einam, 3 kartus kerta upę. Brendam, tiksliau šokinėjam per akmenis. Kiek toliau keliukas virsta visai rimtu keliu ir netgi sutinkam mašiną. Šiokia tokia civilizacija. Toliau žygis toks: kelias, kelias, kelias, nuobodu...

Galiausiai prieinam KPSS-ą - gelbėtojų stotį. Jie čia sau linksmai kūrenasi pirtelę. Už stoties pereinam tilteliu upę. Upė, kiek pavyko išvelgti žemėlapyje, vadinasi Kunijok.

Dar kiek miško ir stojam nakvynės prie ežerėlio. Jo vanduo gražiai žalsvas, ir jame atsispindi kalnai, taip pat ir perėja, kuria rytoj eisim, kaip mane tikina, ir kiek kol kas matosi, labai baisi. Na, apie tai ryt parašys kažkas kitas. Aurimas pabando išsimaudyti ir nusivilia, nes reikia labai ilgai bristi - ežeriukas labai sekus.

Pirmą kartą per žygį tikrai puola uodai ir moškės. Tfu...

Sustojom apie 10:30. Temperatūra 10°C. Miegoti dauguma nuėjom 23:00.

☞ *Ugnė*

9 diena rugpjūčio 16

8:30 kaip visada sunkiai keliamės, pavalgom (šį kartą manų košę, bet nesušokusią).

9:45 išeinam (užtrukom, nes rikėjo išsidalint mano daiktus (man vis dar skauda koją)).
Temperatūra 13°C, diena graži, bet debesuota. Mūsų perėja skendi debesyse.

11:30 poilsis ties rūko riba, temperatūra 10°C. Žygio nuotaika gera.

16:00 po 5 val. klaidžiojimo rūke, suvartojus siurprizą bei šiai dienai skirtus vaisius, pradėjome daryti pietus.

Visų nuotaika gera, nes bus valgyti, be to, kalnai mus nudžiugino gražiais vaizdais ir saule!!! Tiesa, temperatūra 10°C (kaip visada), tačiau laaabai drėgna.

Paskęst debesyse...

18:15 vargais negalais pasiekėme perėją☺
Pasigaminome ledu ir, kad ir kaip šalta, suvalgėm. Toliau traukėm žemyn nuo perėjos. Nuotaika gera, tikimės galų gale išlįsti iš to debesies. Tačiau nusileidus niekas nedžiugina - rūkas, šlapia, oras drėgnas, mes tokie patys. Einam per visa tai, laukdami, kol vadas pasakys, kad stojam.

Vadas gamina ledus

00:00 Galų gale sustojom šiek tiek aukščiau upe nuo pagrindinės santakos. Visi be nuotaikos. Nepadėjo net keli buvę sustojimai su šokoladu.

01:30 įsikūrėme - darom vagyti. Visi sėdi prie laužo ir bando bent kažką padžiovint. Pavalgę eisim miegot.

Oras drėgnas, apsiniaukę, dulksna. Temperatūra 8°C.

☞ *Alius*

10 diena rugpjūčio 17

Maršrutas: Meridialni – Kolcevoje santaka -Aku-Aku tarpekliis – Chibinpachčior perėja – Santaka

Diena: budintieji kėlėsi 10:00, kiti – 11:00

Išėjom 15:00

Grįžom 23:45

Temperatūra ~10°C.

Tai tikriausiai buvo šalčiausia ir šlapiausia iš visų ligšiol buvusių dienų (nors žygis dar nesibaigė). Bet apie viską iš pradžių. Taigi, po sunkaus ir ilgo vakarykščio ėjimo (taip pat ir sekmadienio proga) budintieji kėlėsi 10val. Ir virė avižinę košę (budintieji t.y. Simona su Aurimu). Maždaug po valandos iš savo palapinių išsivertė ir kitos išalkę burnos. Nelijo, bet ir giedra nebuvo. Šalia esanti upė teikė mums vandenį. O grįžtant prie pusryčių, tai juos labai pagyvino siurprizas – karštas šokoladas (bet jo kaip ir kitų siurprizų buvo mažai).

Taigi, labai ilgai valgėm, labai ilgai krapštėmės ir ruošėmės, ilgai džiovonom sušlapusius, o tiksliau permirkusius batus ir kojines, todėl tik 15val. Pajudėjom iš stovyklos link Aku-Aku tarpeklio. Žygis buvo radialinis, todėl su savim nereikėjo tįsti dar kuprų, tik vieną. Stovyklos saugoti kaip visada pasiliko Alius su Ugne.

Jau po pusvalandžio ėjimo mūsų visi džiovinimai atrodė bergždi, nes nuo rasos ant žolės batai vėl buvo permirkę. Bet kadangi nuo ėjimo šlapi batai ir kojines išilo, tai nebuvo taip jau blogai. O užsidėti pašildytus batus ir kojines irgi nėra taip jau šlykštu. Todėl kol kas viskas kontroliuojama.

Pradžioj ėjom takeliu, aplinkui tiek daug mėlynių buvo, kad negalėjom nesustot. Todėl ir sustojom pavalgyti vitaminų. P to mūsų takelis nuėjo sau, o mes pasukom į kairę bezdorožje samanom ir kelmais ir šakom ir mėlynkrūmiais ir pan. nesąmonėm. Mūsų keliukas ėjo į kalną ir netrukus mes išlindom ant kalniuko. Ten pagavom ryšį MTS-RUS, nes Imandroj buvo stotelės. Vos tik sustojus tuoj pasidarė vėsoka. Taigi suvalgę vaisių ir riešutų davinį tuoj pat pajudėjom kalnu žemyn, po to vėl aukštyn link Aku-Aku tarpeklio. Čia mus truputį užpuolė lietus, teko traukti lietmaišius.

Nedaug paėjęję stojome ir pietums. Kai kas tik dabar suprato, kad mes jau tarpeklyje.

Taigi, atrodė, kad svogūnų bus mažai, bet visko užteko. Baisiai sušalom ir susingom, todėl ilgiau sėdėt nesinorėjo. Atrodė, pradėjus eiti nepasidarys šilta, bet pamažu pamažu išilom. Suradom ir ežeriuką, kelias virš kurio ėjo uola (man patiko). Už ežero buvo stovyklavietė, kurioje stovėjo medinis diedukas☺

Ežeriukas tarpeklio dugne

Toliau mūsų kelias ėjo į perėją. Jau visas vanduo kojose sušilo, todėl buvo visai šilta. Atrodė, bus nuobodus ėjimas, bet atsisukę pamatėm nuostabų vaizdą – saulę prasišvietė spinduliais pro debesis. Vanduo ir kalnai kitoj pusėj Imandros ežero tiesiog blizgėjo!!! Likusieji stovykloj galė tą vaizdą pamatyti tik fotografijose.

Bet kojos jau šalą, todėl reikia lipti toliau ir lipti į debesį, brr.. O debesyje kaip visada: šlapia, vėjas ir šalta. Ilgai nelaukdami nusileidom į perėją, suradom raštelį, rašytą 08.14 ir pasukom debesių namų link. Mūsų vadas gerai mus pavairavo, ir išlindom kaip tik ten kur reikia. Jau matėsi upė, palei kurią vakar leidomės. Vadinas, santaka netoli. O žemę matyt irgi smagu, kai landžioji debesyse. Sustoję pasidalinom paskutinius vaisius, riešutus, šokoladą. Paskutinius šokolado gabaliukus dalinant vienam gabaliuko trūko. Mindaugas paklausė, kas pasiaukos tėvynės labai. Simona, apsidžiaugus, kad gaus 2 gabaliukus, iškėlė ranką ir pasakė: „aš!“ Bet tokios aukos iš jos tėvynė nepriėmė ir davė jai 1 gabaliuką.

Toliau kelias vėl ėjo per mišką, tik tamsoje. Išėję prie upės, saupratom, kad pasukom per daug į dešinę. Taigi teko eiti upe žemyn. Pakeliui dar matėm lenkų stovyklavietę, bet ten visi jau miegojo. Nedaug pavairavę, pasiekėm ir savo stovyklavietę. O ten mūsų nelaukė nei košė, nei priskaldytos malkos, nei karšta arbata. Todėl savo jėgom pasidarė vakarienę, nuvargę kaip ciuciai nuėjom miegot.

Išvada: Nėra viskas taip blogai, kai triūsikai sausi. O visa kita galima susišildyt einant.

11 diena rugpjūčio 18

Turėjom keltis 9val., atsikėlėm 11val., temperatūra 8°C.
Pasižiūrėję į dangų dauguma supratom, kad mūsų maršrutas bus palapinė-laužas.

Kažkas išėjo į mišką. Visi kiti nuėjo miegot. Antrą kartą atsikėlėm 16val. Paaiškėjo, kad lauke ne taip jau baisu. Suskaičiavom ko trūksta ir taip išsiaiškinom „išėjusius“: Saulius, Kristina, Aurimas.

Pradėjom žiūrėt ką paliko pietum – nėra duonos!!! Virėm sriubą ir valgėm užkąsdami dešra – visai skanu. Toliau sėdėjom prie laužo, valgėm ir džiovinom batus. Viską suvalgėm, niekas neišdžiūvo. Kalbėjom „apie gyvenimą“.

Eilinį kartą pradėjo lyti, ir sulindom į palapinę – žaidėm MDK, „važiuojam į šiaurę“, sugedęs televizorius. Laimėjo draugystė. Aiškinomės situacijas. Situacijoje „išdaužtas langas, ant grindų šukės, vanduo, Romeo ir Džuljetos kūnai“ geriausiais klausimas: „ar žuvytės buvo Romeo ir Džuljetos mirties priežastis?“

Saulius pranešė, kad grįžta. Išgirdom balsus, bandėm slėptis po miegmaišiu. Labai juokinga, bet mūsų niekas nebando ieškoti. Išlendam. Viską pakartojam dar kartą. Trečią jau nekartojam, tada įlenda Kristina. O mes sėdim pirtį pasidare ir po miegmaišiu kojinių prisiuostę. „Veža“. Sugalvojom pamatuotu temperatūrą. Palapinėje 26°C. Prie Aliaus kojinės užkilo iki 30°C. Dieną pro šalį prėjo rusai. Klausė, kaip nueit iki „Aku-Aku“ tarpeklio. Kažką atsakėm. Tikiuosi, jie nepasiklydo.

Gavom velnių dėl sriubos – nepriklausė virt.

Tie, kas buvo išėję, sakė. Nuėjo iki Fersmano perėjos ir matė kažkokius bepročius, kurie bandė ten lipt.

✍️ Asta

12 diena rugpjūčio 19

Išeinu laukan, pasižiūriu ir išsigąstu – Mercedesas stovi visas išardytas. Ratai nuimti, stiklą nėra, sėdynės išimtos. Ir dar viskas sudaužyta. Ek, reiks pirkti naują mašiną. Blogai.

Prabundu. Palapinė, miegmaišis. Mes žygyje. Kaip gerai, kad tai buvo tik sapnas. Apsiverčiu ant kito šono ir patenkintas vėl užmiegu.

Ką gi. Dabar jau tikrai laikas keltis. Po vakarykštės dienos jaučiasi nuovargis. Sunkiai sunkiai kyla iš miegmaišio, dar sunkiai ropščiuosi iš palapinės laukan. Kaip gerai, kad vakar vakare pavyko išsidžiovinti daiktus.

Trumpai aprašysiu vakarykštį mūsų ėjimą link dėdės Fersmano. Tai štai. Po ilgų dvejonų lieka trys grybai, kurie pindėjimą prie laužo iškeičia į žingsniavimą kažkur.

Kažkur todėl, kad debesys žemai, matomumo mažai. Tai ir išeiname su greito grįžimo nuotaikomis. Tipo „pakilsime mišku aukštyn, nieko nesimatys – ir grįšime“. Kristina, aš ir Aurimas. Dar įsimetame dešros, sūrio, svogūnų vaisių. Lašinius ir džiovėsius eilinį kartą užmiršome.

Ėjimas mišku yra visai smagu. O beišeinant iš miško supratome, kad įkliuvome. Įkliuvome, nes oras pasidarė super ir teks eiti toliau, o ne grįžti stovyklon. Debesys pakilo aukštyn, kalnai atsidarė. Priešais akis pasirodė Arsenjero perėjų viršūnės, išlindo Fersmano kalnas. Tai niekam nė abejonių nekilo, eiti toliau ar ne. Nusprendžiame pirmiau apžiūrėti Fersmano arką ir perėją. Ėjimas iki ten pasirodo ne toks jau ir trumpas. Tai žiemą čia tik švyst švyst – ir nučiuoži. O vasarą tenka strikaliot per akmenis. Kas žiemą lygu, tas vasarą baisiai akmenuota.

Pakyla vėjas, matomumas sumažėja. Susirandame dydelį dydelį akmenį ir už jo įsitaisome. TAIP TAIP! Valgysime pietus. Taip ilgai laukti ir išsvajoti. Na ir kas, kad vėl valgome svogūnus su arbata, kartkartėmis užkąsdami dešra ir sūriu.

Jaučiamės kaip kino teatre. Sėdi atsirėmęs į akmenis, vėjo nebėra. Kramsnoji ir žiūri filmą. Filmą apie Fersmano perėją. Debesys prasisklaido ir ji atsiveria visu gražumu. Tai smagus uolinis užlipimas. Viduj dar sukyla pagunda subėgioti aukštyn, bet viršų paima sveikas protas – tokiu šlapiu oru be virvių ten nesueiti. Geriau čia sėdėti ir žiūrėti.

Koks gi filmas be vieksmo? Tai taip. Žiūrėk ten, matai? Kažkas lipa. O ten žemiau kažkas sėdi. Akurat. Kažkas lipa ar tai leidžiasi šia perėja. Čiudakai. Tokiu oru eiti, kai sėdi debesy, kaip aplink sklando vien drėgmė. Beprotybė.

Sukyla vėjas. Prasideda lietus. Mus nuo viso šito „gėrio“ saugo didelis akmuo. O tie ant perėjos – kas gi juos saugo? Netrukus lie pradingsta nežinioj, rūke. Balta migla užtraukia kalnus. Protarpiais dar pasigirsta šūksniai nuo jų pusės. Tik tai išduoda, kad kalnas dar apspistas turistų. Pasidaro šalta. Ir vėl mintys sukasi apie tuos vargšus. Tupi jie ant perėjos berods dviem grupelėm. Vieni apačioj, kiti viduryje. Pučia baisus vėjas, lietus smulkus, bet energingas. Jei jau čia apačioje šaltoka, tai ten viršuje visai turėtų būt blogai. Nepavydžiu jiems, oi kaip nepavydžiu. Visai nenorėčiau būt jų kailyje. Ypač kai nežinai, kada paisbaigs visa šita nesąmonė.

Dar kartą žvilgtelime Fersmano link ir judame žemyn. Žemyn – stovyklon, ten kur šilta ir duoda košės. Iš pradžių vėjas su lietum dantį skalauja, bet netrukus ir tai pasibaigia – debesį paliekame už nugaros. Su kalnu, perėja ir varganais turistais, kabančiais tarp žemės ir dangaus. Leistis yra smagu, ypač kai jauti iš skrandžio sklindančią šilumą ir energiją. Tuomet jau nieks nebaisu – anei lietus, anei visa ta nepogoda.

Sustojimas, šokoladas, vaisiai, riešutai. Kitas sustojimas – stovykla. Mes vėl namie. Išėjome apie 13, grįžome apie 21 valandą. Ne taip jau mažai. Sveika, smagu. Tai tokia ta vakarykštė poilsinė kelionė.

O dabar toliau pakuojamės daiktus. Dar perskirstome maistą. Pasirodo, jo dar ir ne tiek jau mažai lieka.

Išeiname žemyn. Žemyn link Imandros. Persikaliame į dešinįjį upės krantą ir čia geru miško takeliu kulniuojame link traukinio. Oras susimąstęs, nors visai nešalta. Sustojam, mėlynės, vandens bokštas – ir mes jau Imandroj. Ėjimo buvo 2,5 valandos. Dar spėjom pamatyti nuvažiuojatį traukinį.

Kadangi iki kito traukinio yra 3 valandos, tai darom pietus. Čia kai kas dar sulakstė į parduotuvę, pilną senos tarybinės dvasios. Pasirodo, duona čia tik pagal talonus, cigaretės geros tik iš po stalo, prekių beveik nėra. Beveik todėl, kad visgi mūsiškiams pavyksta parsinešti dar ir sausainių, sriubos, sguščionkės. Ir netgi duonos kepalą. Kadangi čia bilietų kasų nėra, tai bilietai čia tipo traukinio. Viskas prasideda aiškinimu palydovei apie mūsų norus ir teises, tada dar STOP kranas – ir mes jau viduje. Čia kaina sutartinė, tai ir mokam vietoje prašytų 400 rublių tikrai 200. Čia viskas „dogovorno“.

Apatitai. Sulakstome zabroskės į Kirovską, Kristina savo šunų neranda ir mėsos jiems neatiduoda. Dar spėju stoty pasigrožėt intelektualiais girtais tipeliais (užsiimančiais savimistifikacija), krūvom turistų su kuprom. Bet visa tai paliekame, kai sėdame į električką.

Smagu judėt, kai pačiam nereikia eit. O dar smagiau yra stebėti dangų, kuris su kiekviena minute vis labiau ir labiau šviesėja. Valio! Saulė. Negi tikrai? Nu taip. Kandalakšoje šviečia saulė.

Kandalakša. Vakaras. Pusė dešimt. Na ir kas, kad vakaras gražus. Mums reikia dar 30km pavažiuot. Link Kolbicos, nuo kur prasidės baigiamasis žygio etapas. Norų daug, vilties mažai. Maršrutiniai autobusai jau nevažiuoja, mikriukų irgi nesimato. Vienas autobuso vairuotojas pasisiūlo nuvežti už 15Lt/žmogui. Daugoka.

Tai bemaštant privažiuoja mikroautobusas. Ir čia įvykiai pradeda rutuliotis žaibišku greičiu. Susitarimas (po 4Lt/žmogui), daiktų krovimas, išvykimas. Vairuotojas pasitaikė tikras rusas, tai bevažiuodami sužinom dar daug naudingo info. Pvz., potvyniai ir atoslūgiai kas 12val. Ir 40 minučių. Kad daug žvėrių, daug uogų. Kad kelią satė kaliniai, kad anksčiau čia buvo kalėjimas. Kad čia gyventi yr labai nesveika(Kandalakšoje), nes vanduo labai užterštas. Kad labirintai yr.

Kolbica. Nedidelis kaimelis. Netgi ne kaimelis, nes čia beveik vienos poilsinės, tiksliau vasros nameliai, tik tokie visi skirtingi – apšiurę, įvairiausių konstrukcijų. Vaizdas už Imandrą geresnis, nors irgi ne pyragas. Atsisveikiname su vairuotoju, susitarę po dviejų dienų vėl susitikt, kad grįžti atgalios. Jei pavyks, grįžimas gali būti laiveliu. O Kandalakšoje gal netgi su ekskursija į hidroelektrinę.

Stovyklavietė prie jūros. Tiksliau, Kolbicos „gūby“. Sėdi, valgai košę ir stebi lygų vandens paviršių, žvaigždes danguje. Taip giedra ir ramu. Paėjus tolėliau girdėt šaltinių ir upelių čiurlenimas. Ilgiau pabuvus atsivėrė dar daugiau pakrantės – vis slūgo ir slūgo.

Ką gi, jau vėlus metas ir laikas eit miegot. Žiūrėsim, ką duos kita diena. Labanakt!

13 diena rugpjūčio 20

Prabudimas džiugesnis nei visom kitom dienom – mes prie jūros, lauke šviečia saulytė ir maloniai šildo. Mėlyna įlanka, mėlyni kalnai, mėlynas dangus...

Apie pusę aštuonių pradėjo bruzdėti budintieji. Aš irgi neištverus išsiritau iš palapinės. Netrukus ir visi kiti sukruto, puolė vyniotis daiktus – tokiu oru nuodėmė ilgai drybsoti.

Privalgę avižinės košės ir išsidalinę bonbonkes (aš savąsias išmainiau į šokoladinių saldainių – abu su Šmukšataru likom patenkitni sandėriu☺), pajudėjom. Truputį gaila buvo palikt saulėtą jūros pakrantę ir vėl pėdint mišku, bet turėjom užmojų užkopti į kalno viršūnę - juk iš aukštybių visko daug daugiau matosi. Netoli tenuėjom – kelią kaip visada pastojo mėlynės. Jos čia tokios didelės ir jų tiek daug, kad negali praeiti pro šalį. Pasmaguriavę kilom aukštyn. Radom gražų ir nelabai šaltą ežeriuką. Aišku, nepraėjom – pukšėdami ir tirtėdami sulindom į vandenį. Paskui buvo gerai – šiluma sugrižo į mūsų kūnus, ir oda kvepėjo arbūzais – kaip Daivos muilas☺

Švarūs ir patenkinti kopėm toliau, vis pailsėdami ir pakramsnodami mėlynių, o kaskart atsisukus prieš akis atsiverdavo vis įstabesni vaizdai. Kai baigėsi miškas, vadas paskelbė poilsiuoką. Mindaugas dingo krūmynuose ir po kelių minučių pabėrė ant žemės glėbį lepšių. Grybavimo manija užsikrėtė ir Saulius su Aurimu. Kol sukramtėm vaisius ir riešutus, buvo pririnkta didžiausia krūva lepšių, prisikrovėm pilną maišą. Bet čia buvo tik pradžia – kuo aukščiau kilom, tuo daugiau grybų matėm, iš pradžių rinkom visus iš eilės, paskui jau tik mažiukus, kol galų gale mūsų godulys buvo persotintas – ant kalno viršūnės išvydom tikrą lepšių plantaciją ir suvokėm, kad visų nei surinkti, nei suvalgyti nevaliosim. Tiesiog neįtikėtina – kur koją statysi, ten grybo kepurė. Prisigrybavę nusprendėm susirasti ežeriuką ir išsivirti pietus. Tai nebuvo sunku padaryti – ežeriukas telkšo Domašneje kalno viršūnėje, o greta ir kitas.

Dabar visi valo laimikį, greit valgysim. Mano skrandis prisiklijavęs prie nugaros, tikra kančia rašyti kai Asta šalia pjausto dešras...

Papietavę ir pailsėję dėjomės savo kupras ir pėdinom toliau. Radom daug tekšių, kai kurie pirmąkart ragavo – visiems patiko. Gana ilgai klipatavom kalno viršūne. Prieš leisdami pasigėrėjom saulėlydžiu – skęstančios saulės šviesa apliejo kalnus raudona, o paskui violetine spalva. Kas dar turėjo jėgų, bandė įamžinti šį reginį. Daiva su Mindaugu tuo tarpu subėgiojo į Bistroje kalno viršūnę. Pakramsnuojom šokolado, ir prasidėjo leidimasis žemyn. Šlaitas gana status, tamsu, - brovėmės per šabakštynus, kai kur čiuožėm ant užpakalių – tas puskilometris atrodė begalinis. O pakalnėj buvo dar smagiau – klampojom per tikrus rusiškus kemsynus. Pasibadai prieš save lazda ir dedi koją. Kas be goretėksų, tą kojines spėriai prisisiurbė kvapnaus rudo vandeniuko. Pavirtom tikra zombių kompanija – akys stiklinės, išsekę iki negalėjimo, vos beprašnekantys... Jūros taip ir nepasiekėm. Statėm savo namukus pelkėje, kūrėm laužą ir virėm kisielių.

Ir tada sulaukėm atpildo už visus savo vargus – nakties danguje išvydom tikrą tikriausią šiaurės pašvaistę! Keliolika minučių dangus švytėjo, bangavo balkšvom, gelsvom, žalsvom juostom, o mes sėdėjo užvertę galvas ir aikčiojom.

Prigėrę kisieliaus su džiuvėsiais, apie 3 valandą ryto(nakties?) sugriuvom į palapines ir akimirksniu išsijungėm.

Ryte temperatūra buvo 17°C, dieną ant kalno viršūnės 22°C, vakare 10°C, naktį tiek pat.

☞*Simona*

14 diena rugpjūčio 21

Miegojom giliai ir minkštai – pasirodo, nakvoti pelkėj nėra taip blogai kaip kažkam atrodė. Pabudau nuo barbenimo į palapinės stogą – lijo. Tada atėjo Aurimas (jis budėjo, tai buvo jau atsikėlęs) ir aš instinktyviai atgailaujančiu balsu puoliau aiškintis, kad jau tuoj tuoj kelsiuos. Bet atsitiko stebuklas: Aurimas pareiškė, kad, kol lyja, niekur neisim ir, dar daugiau – jis net pusryčius į palapinę atneš.

Kažkada išsiruošėm ir išėjom ieškoti jūros pelkėj. Kadangi aš nakčiai buvau padziovus batus po palapinės lietvamzdžiu, dabar galėjau be sąžinės graužimo braidžiot po kemsus. Bet Gintarė negalėjo taip paprastai braidžiot, nes jos batai buvo dar sausi, o šlapint gaila. Ką daryt? Išėitis geniali ir paprasta – pliažinės šlepetės su gėlytėm. Trūkumas tik vienas – tos šlepetės turėjo keistą polinkį pasilikt įklimpusios kemsyne, o paskui ne taip jau ir lengva jas iš ten iškrapštyt. Visgi bendrą Gintarės ir iš paskos ėjusių kolegų pastangų dėka abi šlepetės sėkmingai pasiekė jūrą.

Prie jūros buvo daug rūko, debesų ir šiek tiek lietaus. Net nesimatė kito kranto – galėjom apsimest, kad ten ne įlanka, bet atvira jūra (kaip ta, kurią vakar matėm nuo kalno viršūnės). O pajūriu eiti visai įdomu – galima laiptot per šlapius akmenis, rankiot mažus spalvotus akmenukus ir jūros žoles. Tos žolės labai keistai prilipusios prie akmenų – kaip su kojytėm kokiom. Aš vis sustodavau prie medūzų – žiūrėdavau į jas ir vartydavau su lazda. Išvada: iš gerosios pusės jos gražesnės, negu apverstos. Kai kurios medūzos net buvo panašios į vyšninę želė ir atrodė labai skanios. Visgi taip ir nepasiryžau paragaut nei vienos – gal gerai. Mindaugas ant akmens rado jūros žvaigždę – tik šiek tiek papuvusią ir smirdančią - pasiėmiau ją sau.

Sustojom pietaut per lietų. Buvo pats laikas išpakuot likusius siurprizus, todėl taip ir padarėm. Paslaptینگasis siurprizas nuo uodu, pasirodo, buvo pusė kilo gabalinio cukraus: tokio pat, kokio dar 1,5kg aš turėjau kuprinėj – labai smagu:) Kiti siurprizai buvo labiau pritaikomi: pvz., spalvotus guminius krokodilus sukramtėm iškart, o Simona tuo metu garsiai skaitė kažkieno siurprizinį laišką, pilną gyvenimiškos išminties. Kažkam ta išmintis labai patiko, kažkas sakė, kad banalu.

Po pietų kas nors vis paklausdavo Sauliaus „kiek dar liko eit?“. Kartais iš šen bei ten pasigirdavo nevirties gaidelių, bet vis tiek buvo galima guostis mintim, kad jau tuoj pabaiga – ir dienos, ir žygio. Ėjau sau ir galvojau – gerai čia, ar blogai? Žiūriu: Saulius guli ant pilvo, galvą po akmenim pakišęs – keistai kažkaip. O jis tik gėrė vandenį iš šaltinio. Tokių šaltinių labai daug buvo visoj pakrantėj, tik reikėjo mokėt iš jų neprisigerti sūraus vandens ir smėlio.

Kuo toliau, tuo labiau visi išsibarstėm – net nesimatė, ar kas eina iš paskos. Pasivijau Simoną ir ėjom kartu. Potvynis atėmė iš mūsų beveik visą krantą – jau manėm, kad teks lišt į mišką. Lyg ir pradėjo temti, ir Simona kaip tik prisiminė, kad Aurimas eina gale ir turbūt vienas. O ką, jei pasiklys? Visgi nusprendėm neiti jo ieškot kol kas. O jam nieko ir neatsitiko. Tada radom ant kalno sėdintį Mindaugą, kuris, pasirodo, buvo nubėgęs iki mūsų vakarykštės stovyklavietės (tai jau jį netoli, matyt – valio!) ir išsiaiškinęs, kad ten gyvena lenkai. Vadai nuėjo pas tuos lenkus gert arbatos, o mus paliko kurtis ant to paties kalno.

Kad būtų įdomiau, atplaukė burzgianti motorinė valtis su dviem vaikiniais ir sustojo visai prie mūsų - čia du bendravimo ištroškę brakonierių gaudytojai iš Kandalakšos tikrino savo teritoriją. Brakonieriai blogi – išgaudo visas žuvis, ir kitiems nepalieka. Bet, ko gero, juos gaudyt ne taip įdomu, kaip su mumis šnekėt. Narsieji brakonierių gaudytojai net apie Lietuvą daug žinojo – žadėjo per Naujus metus į Klaipėdą atvažiuot, nes ten, berods, merginos kažkuo ypatingos.

Vakarienės desertui su Simona iškepėm brukninį tortą „Chibinų tundra“. Čia tenka girt Mindaugą, kad sugebėjo išsaugot biskvitinius torto „blynus“ sveikus nuo pat Apatitų. Tik va, dėl nežinomų priežasčių, prieš juos ištraukdamas jis kažkodėl užsilipo ant savo kuprinės ir viską sutrupino, todėl kepant tortą labai pravertė dizainerės Simonos sugebėjimai. Rezultatas neblogas – rodos, visiems patiko.

O po vakarienės baisusis Saulius net miegot neleido – sako, bus žygio aptarimas. Ir buvo aptarimas. Apie jį nieko nerašysiu. Tik kad taip ir nenuėjom miegot, kol prašvito. O jūra vėl grįžo atgal – atoslūgis...

 Daiva

